

הסוריקטה האפריקנית...

סוריקטה היא יונק השייך למשפחת הנמייתיים. הסוריקטה מצויה במדבר קלהארי באפריקה הדרומית. בטבע הסוריקטות חיות בקבוצות שמכילות 20-50 פרטים.

משקלה של הסוריקטה הוא כ-750 גרם. לסוריקטות גוף צנום שאורכו כ-35 עד 55 ס"מ, וזנב של 17 עד 25 ס"מ. זנבם של הסוריקטות אינו עבה כמו של נמייתיים אחרים, אלא ארוך ודק ומתחדד, וקצהו בצבע שחור או חום אדמדם. לסוריקטות כתמים שחורים סביב העיניים, המונעים קרינה מן השמש.

לסוריקטה ציפורניים חזקות ומעוקלות בגפיה העליונות, המשמשות אותה לחפירה באדמה ולתפיסת המזון. הסוריקטות ניזונות מעכברים, חרקים, לטאות, ביצי ציפורים, גוזלים, שורשים, צמחים, נחשים ועקרבים לעיתים נדירות גם מציפורים. צבעם חום-זהוב, והם בעלי פסים קצרים מקבילים על גבם. הם ידועים בעמידתם הזקופה.

ב"מחנה" הסוריקטות תמיד יימצא שומר שבמקרה של סכנה מתקרבת יעבור בין חברי השבט ויודיע להם על הסכנה. בכל "מחנה" יש מחילות משותפות.

אצל הסוריקטות קיימת תופעה בה הבוגרים המלמדים את הגורים לצוד. זוהי דוגמה נדירה להוראת מיומנויות על ידי בעל חיים שאינו האדם.

אוצר הפלאות

סגולת הורדת הדמעות

"ז' כו'-ב': "והנה נער בוכה" (שמות ב'-ו'), מיד "ותחמול עליו", כי הורדת דמעות הוא סגולה גדולה שתקובל תפילתו ויכתב בספר חיים טובים, כמו שכתוב כל זה בפרים הקדושים באורך, ומכל מקום, אף מי שאינו בוכה, טוב לעשות קול בכי כאילו הוא בוכה, וכתוב (תהילים ו'-ט'): "כי שמע ה' קול בכי", 'קול' דייקא, אע"פ שלא בכה ממש, ורחמנא ליבא בעי לב נשבר, והכל לפי מה שהוא אדם, וכל לבבות דורש ה', ובלבד שיכוון ליבו לשמיים, וטוב להעביר צרעת עוונותיו הנרשמים במצחו ע"י הדמעות, ולכן ירחץ בדמעות עיניו את מצחו, ובזה יעביר את הצרעת, וכן טוב שירחץ ידי בהדמעות, שנאמר (איוב לז'-ז): "ביד כל האדם יחתום".

(אלף המגן סי' תקפ"ב ס"ק מד')

סוד הניגונים בתפילות...

בספר 'אוצר כל מנהגי ישרון' (תרע"ז עמ' 175) הביא:

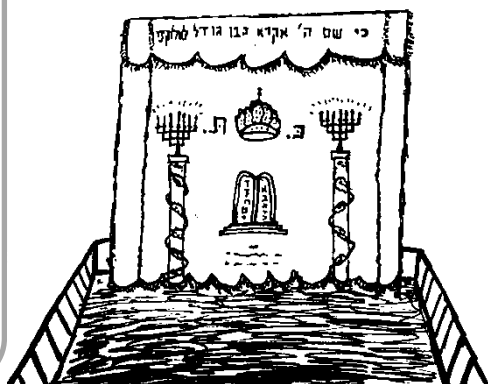
"מנגנים בתפילת כל ימים נוראים בניגון שוה בכל המדינות, מקור המנהג הזה, הוא מעת שהיו ישראל אנוסים בשפניא (ספרד), אשר שמרו דתם ואמונתם בסתר, והיו מתאספין ביערות ובמחבואות בימים הנוראים ביחד, והיה להם סימן בהניגונים אם האנשים האלה המה מעדתם,

וגם בזה עוררו את עצמם להתפלל בלב ובנפש ומעמקות הלב, ועל כן היו להם ניגונים מיוחדים לכל דבר ולכל רגל".

חפץ ברש"י...
היכן מזכיר רש"י שגם בהמות יכולות להמית???

ציור בפרשה...

"כי שמע ה' אקרא הלא עזר לי לאלקיני"
[ע"ז]

אדם קדוש אשר חי את כל חייו כפי רצונו של בורא העולם זוכה מן השמים לכוחות שהם מעל לגדרי הטבע הגורמים לכך שכל אויביו נכנעים לפניו.

אחת מדמויות המופת אשר זכו לניסים גלויים, הינה דמותו של רבי ישועה בסיס, המתוארת בספר "אחרון הגאונים בתוניסיה".

בבוקרה של שבת פסע **רבי ישועה בסיס** מעדנות אל בית הכנסת לתפילת שחרית ובדרכו עבר בשוק המרכזי, בסמוך לאיטליז של מוחמד אבו יוסף. קצב ערבי זה ידוע היה בשנאה המטורפת שלו ליהודים ובאכזריותו הרבה וכל יהודי שעבר סביב חנותו היה 'זוכה' למטר גידופים, קללות וחרפות בתוספת נכבדה של בעיטות ומכות.

גם עתה, כשהבחין בעל האיטליז היהודי העטוף בטלית הצחורה, עלה דמו לראשו, הוא נטל את סיר הבשר בידו האחת, בשניה תפס את מטהו הארוך והכבד - ואף להנחית מהלומה נכבדה על ראשו של קרבן היום.

רבי ישועה בסיס הבחין עד מהרה בקצב המתקדם לעברו בצעדי ענק והחל להימלט על נפשו, אך הערבי היה מהיר ממנו. יכול היה לשמוע את נשימותיו ונשיפותיו אחרי גבו, גם מבלי לראות את פניו הסמוקות מזעם.

תוך כדי ריצה, חש הערבי לפתע בכמה זוגות ידיים חסונות הנוחתות על שכמו. עוד טרם הפנה את ראשו אחורנית כבר נכבלו ידיו באזיקי ברזל והוא הובל אחר כבוד לחנותו.

והנה - אוייה! מה ראות עיניו?

גופת אדם מנותחת ומבותרת תלויה בפתח חנותו במקום השור שהיה תלוי שם דרך קבע...

הקצב פלבל בעיניו. ממ...מה פשר הדבר הזה?! הוא צנח תחתיו מתעלף, נגרר לבית המלך כשהשמועה הנוראה על הקצב השוחט אדם ומעז להציגו למכירה בחנותו, מזעזעת את כל העוברים והשבים.

כששמע המלך על מעשיו, פסק מיד - "הסירו את ראשו מעליו!". מוחמד אבו יוסף פלט צעקה נוראה ונפל אפיים ארצה. "אדוני המלך, לא עשיתי זאת מעולם! אצלי בחנות היה תלוי רק שור שחוט ואין לי מושג מי החליפו באדם".

תוך כדי עיון בענין, קם לפתע אחד מיועצי המלך הנבונים, קשיש כבן שמונים ואמר: "אמור נא לי, מי הם שונאין יא קצב מוחמד?".

"שונאי הם היהודים". ענה מוחמד ואפילו כעת לא הצליח לשלוט בקצף הלבן שבצבץ מזויות פיו, "הבוקר עבר רבם ליד חנותי וחפצתי לכלות בו את זעמי".

היועץ חייך ופנה למלך: "בטוח אני שבשל אותו רב יהודי נענש הקצב. הוא איש קדוש ונורא והקצב חייב ללכת לבקש את סליחתו".

רבי ישועה בסיס ראה את כל זאת בעיני רוח קדשו ולכן עלה על יצועו לישון והזהיר את המשרת שלא יעיר אותו בשום פנים ואופן על מנת לעכב את הערבי כעונש על מעשיו.

עם בוקר הוכנס הנאשם אל רבי ישועה ונפל לפני רגליו. הרב התנה את סליחתו בשתי דרישות נכבדות - האחת, שחנותו של בעל האיטליז תהפך לבית מדרש והשניה שהשלטונות יוציאו צו האוסר לפגוע ביהודים.

ברגע שבו סודרו שני העניינים הללו לשביעות רצונו - חזו כל שוכני השוק בחיזיון נדיר ונורא: דמות האדם התלויה על אנקול הבשר הלכה אט אט ונמוגה ובמקומה התגלה שור גדול וכבד...

קידוש ה' גדול היה אז בעיר ובמשך שנים רבות סיפרו אנשים לבניהם אודות מעשה פלאי זה.

חייב אדם להשלים פרשיותיו עם הציבור שניים מקרא ואחד תרגום!

